

Sygn. akt I CNP 27/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie skargi V. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 grudnia 2010 r., sygn. akt IV Ca [...], wydanego w sprawie z powództwa V. K.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) przyznaje adwokatowi F. E. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowego w W. kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie skarżącej nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 grudnia 2008 r., oddalającego powództwo o zapłatę tytułem rozliczenia kosztów budowy przez pozwaną lokalu mieszkalnego. Orzeczenie to zostało wydane po ponownym rozpoznaniu sprawy, w związku z uchyleniem wcześniejszego wyroku Sądu Rejonowego w wyniku apelacji. Sąd Okręgowy podzielił wnioski Sądu pierwszej instancji co do braku udowodnienia, by powódce przysługiwało wskazywane przez nią roszczenie.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez powódkę skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, w której zarzuciła ona naruszenie: art. 386 § 6 k.p.c. przez brak uwzględnienia wytycznych zawartych we wcześniejszym orzeczeniu Sądu Okręgowego co do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie; art. 5, art. 208 § 1, art. 212 i art. 218 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2013 r., poz. 1443 – tj.) oraz art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o zmianie ustawy – Prawo budżetowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 21, poz. 85 ze zm.) przez brak uwzględnienia nieprawidłowego rozliczenia zadania inwestycyjnego przez pozwaną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, o niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. mówić można jedynie w tych wypadkach, w których uchybienie popełnione w związku z wydaniem orzeczenia ma charakter kwalifikowanym i ewidentny. Zakłada ona pewien margines elastyczności w stosowaniu prawa, wpisując się tym samym w ogólne założenia co do ustrojowej pozycji sędziego i przysługującego mu zakresu swobody decyzji (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2013 r., IV CNP 36/12, nie publ. oraz z dnia 5 października 2012 r., IV CNP 8/12, nie publ.) oraz został zaaprobowany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (Dz.U. z 2012 r., poz. 1104). Zarzuty sformułowane przez skarżącą nie wskazują

w jakimkolwiek stopniu - i to bez konieczności głębszej analizy - by w ich zakresie mogła zachodzić tak rozumiana niezgodność z prawem.

Po pierwsze, nie ulega wątpliwości, że na tle dotychczasowego przebiegu sprawy przesłanki tej nie może wypełniać zarzut naruszenia art. 386 § 6 k.p.c. Uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego zawiera szeroką argumentację co do przyczyn, które zadecydowały o braku uznania roszczenia powódki za zasadne. Zarzut, że argumentacja ta nie odpowiada wytycznym sformułowanym przez Sąd Okręgowy we wcześniejszym orzeczeniu (oraz, że oddalenie apelacji oznaczało akceptację analogicznego uchybienia Sądu Rejonowego) trudno uznać za podstawę zarzutu, który mógłby spowodować uwzględnienie skargi. Przede wszystkim, wytyczne co do dalszego prowadzenia sprawy wiążą (stosownie do art. 386 § 6 k.p.c.) jedynie sąd pierwszej instancji, któremu sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania. Ponadto, nawet jeśli Sąd Rejonowy nie odniósłby się wprost w uzasadnieniu swojego orzeczenia do wszystkich kwestii wskazanych w kasatoryjnym orzeczeniu Sądu Okręgowego, nie oznacza to jeszcze spełnienia przesłanki niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem. Weryfikacja, czy Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do wszystkich wytycznych Sądu wyższej instancji, wymagałaby szczegółowego rozstrzygnięcia, czy brak pewnych stwierdzeń w uzasadnieniu orzeczenia oznacza zarazem brak rozważenia odpowiadających im problemów prawnych przez Sąd Rejonowy (dotyczy to zwłaszcza wyjaśnienia sposobu rozumienia terminu „zadanie inwestycyjne”, którego pominięcie zarzuca skarżąca).

Po drugie, oczywiście bezzasadne z perspektywy wniesionego środka odwoławczego są także twierdzenia skarżącej co do wadliwości sporządzonej w sprawie opinii biegłego. Ocena dowodów mieści się w ramach swobody wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. - a w konsekwencji, samo powołanie się na wadliwe uznanie opinii biegłego za wiarygodną nie wystarcza do stwierdzenia, by zaskarżony wyrok był niezgodny z prawem w omówionym wyżej rozumieniu.

Po trzecie, za oczywiście bezzasadne uznać należy także dwa kolejne zarzuty skarżącej, związane z regulacjami prawnymi określającymi sposób dokonywania przez pozwaną rozliczeń zadania inwestycyjnego. Uzasadnienie tych

zarzutów zostało sformułowane w sposób zbyt pobieżny i lakoniczny, by mogło ono wskazywać na niezgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem - tym bardziej, że ustalenia co do istnienia roszczeń powódki były już wielokrotnie przedmiotem pogłębionych rozważań w sprawie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 - tj.).

aw

jw